

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/39/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123209343
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3123209343.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E. XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. E. XXX, C. D., právne zastúpený: JUDr. Jana Štefánková, advokátka so sídlom Vážska 45, Trenčín, IČO: 42 144 299, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 700, o zaplatenie náhrady škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. januára 2026, č. k. 20C/49/2023 - 172, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 209,45 eur zastavil. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovaný a intervenient na strane žalovaného majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou o náhradu škody zo dňa 12.10.2023 v znení jej doplnení zo dňa 26.02.2024, 13.03.2024, 24.04.2024 domáhal proti žalovanému zaplatenia náhrady za sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur a náhrady nákladov spojených s liečením v sume 209,45 eur (z toho suma 63,07 eur predstavuje náklady za lieky a suma 146,38 eur náklady za pohonné hmoty). Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril v podaní zo dňa 03.06.2024, v ktorom poukázal na to, že žalovaný spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej bol poškodený žalobca prevádzkou motorového vozidla a je poistený v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. a poisťovateľ má záujem na výsledku sporu. Intervenient na strane žalovaného v podaní zo dňa 06.06.2024 potvrdil, že má právny záujem na výsledku konania, pretože uzavrel s účinnosťou od 30.09.2019 na dobu neurčitú so spoločnosťou MAPROSTAV, s.r.o., Trenčín poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. Peugeot Boxer, ev. č.: I., VIN: J., ktorým bola žalobcovi spôsobená škoda. V podaní zo dňa 24.09.2024 intervenient uviedol, že za účelom zhodnotenia nároku na poistné plnenie žalobca nepredložil posudok o sťaženi spoločenského uplatnenia vystavený príslušným psychiatrickým pracoviskom, pretože tak závažnú diagnózu musí zhodnotiť ošetrojúci psychiater, a posudok vypracovaný všeobecným lekárom nie je postačujúci.

3. Súd vykonal pojednávanie dňa 12.12.2025 podľa § 180 CSP v neprítomnosti žalovaného, jeho právnej zástupkyne, ktorá neprítomnosť žalovanej strany ospravedlnila, súhlasila s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listín. Súd na návrh žalobcu nariadil znalecké dokazovanie a ustanovil znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Viktora Segedu, PhD. Ustanovený znalec splnil zadanú znaleckú úlohu v znaleckom posudku č. 30/2025 zo dňa 28.10.2025, v ktorom v súvislosti s úrazom žalobcu zo dňa 17.07.2021 určil diagnózu žalobcu, a to F02.8 poúrazová demencia, hranične až ťažkého stupňa, v rámci ktorej je prítomná aj organická afektívna symptomatika a organická zmena osobnosti. Podľa znalca je adekvátne poškodenému priznať v rámci sťaženia spoločenského uplatnenia položku č. 253 (vážne mozgové alebo duševné poruchy po ťažkom poranení hlavy) v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. v maximálnej hodnote 1560 bodov, čo zodpovedá ťažkému priebehu poruchy.

4. Intervenient na strane žalovaného v podaní zo dňa 20.11.2025 v zásade súhlasil so znaleckým posudkom vypracovaným súdom ustanoveným znalcom MUDr. Viktorom Segedom, PhD. Keďže znalec priznal bodové hodnotenie, ktoré sa v rozsahu 1300 bodov kryje s pôvodne uplatneným nárokom (hoci na základe nesprávne obodovanej položky), v zmysle záverov znaleckého posudku vyplatí intervenient žalobcovi sumu 29.458,- eur (22,66 eur/bod x 1300 bodov) za pol. 253 - Vážne mozgové a duševné poruchy po ťažkom poranení hlavy. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 22.11.2024 vzala za žalobcu žalobu späť v časti o zaplatenie náhrad za pohonné hmoty vo výške 146,38 eur a na pojednávaní dňa 12.12.2025 vzala za žalobcu žalobu späť aj v časti nákladov spojených s liečením v podobe nákladov za kúpené lieky v sume 63,07 eur. Uviedla, že intervenient na strane žalovaného poskytol žalobcovi poistné plnenie v sume 29.458,- eur. Právna zástupkyňa žalobcu v rámci záverečnej reči trvala na tom, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 29.458,- eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia a aby súd priznal žalobcovi náhradu trov konania za ním uhradené preddavky na trovy znaleckého dokazovania.

5. V časti o náhradu škody v podobe nákladov na zakúpenie pohonných hmôt v sume 146,38 eur a v podobe nákladov spojených s liečením (za zakúpené lieky) v sume 63,07 eur, t. j. spolu v sume 209,45 eur súd konanie výkonom I. podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti, pričom intervenient súhlasil so späťvzatím žaloby v tejto časti a žalovaný nevyjadril nesúhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.

6. Medzi stranami nebolo sporné, že boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobcu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. protiprávny úkon žalovaného, vznik škody na zdraví žalobcu, príčinná súvislosť a zavinenie vo forme nedbanlivosti. Žalovaný spôsobil pri prevádzke nákladného motorového vozidla zn. Peugeot Boxer, ev. č.: I. XXXXX dňa 17.07.2021 žalobcovi škodu na zdraví, a to protiprávnym konaním - spáchal trestné činy, za ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T 99/2021 zo dňa 21.01.2022, a žalobca v príčinnej súvislosti s uvedeným poškodením zdravia podstupuje od augusta 2021 liečbu na psychiatrickej ambulancii a bol aj opakovane hospitalizovaný na psychiatrickej klinike, a má následky v podobe sťaženia spoločenského uplatnenia. Tiež nebolo sporné, že v čase vzniku škody (17.07.2021) bolo motorové vozidlo, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, povinne zmluvne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u intervenienta na strane žalovaného, ktorému z poistnej zmluvy vznikla povinnosť poskytnúť za poisteného poistné plnenie poškodenému - žalobcovi. Po podaní znaleckého posudku súdom ustanoveným znalcom z príslušného znaleckého odboru a odvetvia žalovaný nerozporoval výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorú uplatnil žalobca v sume 29.458,- eur. Žalobca nežiadal priznať vyššiu náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Podľa zhodných vyjadrení intervenienta na strane žalovaného a žalobcu, intervenient po podaní uvedeného znaleckého posudku poskytol žalobcovi poistné plnenie titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur. Súd z týchto zhodných tvrdení vychádzal, nemal dôvod pochybovať o ich pravdivosti, a teda súd skutkový stav ustálil tak, že intervenient na strane žalovaného žalobcovi počas konania vyplatil poistné plnenie - náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur. Napriek tomu žalobca trval na podanej žalobe proti žalovanému o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur. Keďže intervenient počas konania vyplatil žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške uplatnenej žalobcom, nie je možné vyhovieť žalobe a zaviazat' žalovaného na zaplatenie náhrady škody v sume 29.458,- eur žalobcovi. Nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody zanikol jeho splnením,

a to zaplacením poisťného plnenia zo strany intervenienta na strane žalovaného titulom povinného zmluvného poistenia podľa § 4 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 veta prvá zákona č. 381/2001 Z. z.. Preto súd žalobu v tejto časti o zaplatenie náhrady škody v sume 29.458,- eur výrokom II. zamietol ako nedôvodnú.

7. Konanie bolo zastavené v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 209,45 eur z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti, pričom žalobca netvrdil, že dôvodom späťvzatia žaloby bola skutočnosť, že žalovaná strana, resp. intervenient žalobcovi zaplatili tento peňažný nárok. Preto mal súd za to, že žalobca procesne zodpovedá za zastavenie konania v tejto časti, ktorá zo žalobou uplatnenej sumy 29.667,45 eur (SSÚ v sume 29.458,- eur + náklady spojené s liečením v sume 209,45 eur) predstavuje 0,71 % a v tomto rozsahu vzniklo žalovanej strane právo na náhradu trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Žaloba bola zamietnutá vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 29.458,- eur, ktorá zo žalobou uplatnenej sumy 29.667,45 eur predstavuje 99,29 % a úspech žalovanej strany a jej právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Nárok intervenienta na náhradu trov konania je závislý na rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania strany sporu, ktorú podporuje v konaní. Preto za použitia zásady úspechu a zásady zodpovednosti za zastavenie konania podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP vzniklo žalovanému a intervenientovi na jeho strane právo proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (99,29 % + 0,71 %), o čom súd rozhodol výrokom III. podľa § 262 ods. 1 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Súd konštatoval, že žalobcovi nevzniklo v žiadnom rozsahu právo na náhradu trov konania proti žalovanému a intervenientovi (ale naopak právo na náhradu trov konania vzniklo žalovanému a intervenientovi), a preto nebol dôvod sa zaoberať argumentáciou intervenienta na strane žalovaného, v zmysle ktorej by súd nemal priznať žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalobca nežiadal aplikovať § 257 CSP vo vzťahu k jeho povinnosti zaplatiť náhradu trov konania protistrane a intervenientovi a neuvádzal dôvody hodné osobitného zreteľa na použitie tohto ustanovenia.

8. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Uvedol, že práve skutočnosť, že intervenient po podaní znaleckého posudku súdom ustanoveným znalcom, vyplatil žalobcovi poisťné plnenie titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia dokazuje, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobca počas konania preukázal, že napriek jeho vynaloženému úsiliu a snahe o zabezpečenie vydania lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia, sa mu žiaden posudok nepodarilo zabezpečiť, resp. na žiadnu z jeho žiadostí o vydanie lekárskeho posudku nedostal kladné stanovisko, preto súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatrie na obodovanie sťaženia spoločenského uplatnenia. Intervenient bez zabezpečeného znaleckého posudku odmietol vyplatiť poisťné plnenie a žalobcovi sa vlastný znalecký posudok nepodarilo zabezpečiť, preto bolo nutné, aby súd ustanovil znalca. Bez znaleckého posudku, ktorý vypracoval súdom ustanovený znalec, by intervenient poisťné plnenie neplnil. Bez podania žaloby by sa žalobca svojho nároku fakticky nikdy nedomohol, preto žaloba bola oprávnená. Splnenie povinnosti žalovaným, resp. intervenientom, až po začatí súdneho konania nepredstavuje dôvod na zamietnutie žaloby, keďže nárok bol v čase jej podania dôvodný. Skutočnosť, že žalovaný uhradil uplatnený nárok až v priebehu súdneho konania, nemôže byť na ťarchu žalobcu, keďže žaloba bola v čase jej podania dôvodná a žalobca sa oprávnene domáhal súdnej ochrany svojho subjektívneho práva. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je strohé a v podstate pozostáva len zo štyroch bodov, pričom rozhodnutie nebolo riadne zdôvodnené, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj len „Ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj len „Dohovor“). Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v danom prípade nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že súd vychádzal z nesprávne vyhodnoteného právneho záveru, je takej intenzity, že zakladá na strane žalovaného porušenie práva na spravodlivý proces. Ďalej poukázal na princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Sám súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobcu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. protiprávny úkon žalovaného, vznik škody na zdraví žalobcu, príčinná súvislosť a zavinenie vo forme nedbanlivosti. Tiež nebolo sporné, že v čase vzniku škody (17.07.2021) bolo motorové vozidlo, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, povinne zmluvne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. u intervenienta na strane žalovaného, ktorému z poisťnej

zmluvy vznikla povinnosť poskytnúť za žalovaného poistné plnenie žalobcovi, preto bolo zo strany žalobcu legitímne očakávať, že súd jeho žalobe vyhovie. Čo sa týka náhrady trov konania, súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil úspech strany sporu, resp. nesprávne označil žalovaného ako úspešnú stranu v spore. Faktický úspech v spore mal žalobca, ktorému na základe znaleckého posudku súdom ustanoveným znalcom vyplatil intervenient na strane žalovaného žalobcovi poistné plnenie titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur, žalobca zároveň nežiadal priznať vyššiu náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vyplatenie poistného plnenia titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur, súd na základe zhodných vyjadrení žalobcu a intervenienta na strane žalovaného nespochybňoval. Intervenient na strane žalovaného zároveň súd žiadal o aplikáciu § 257 CSP, a teda uviedol, že súd by nemal žalobcovi priznať náhradu trov konania a ani žiadnej zo strán. So žiadosťou intervenienta o aplikáciu § 257 CSP sa súd nevysporiadal dostatočne. Súd sa v odôvodnení zaoberal len požiadavkou intervenienta na aplikáciu § 257 CSP v prípade priznania náhrady trov konania žalobcovi a opomenul skutočnosť, že intervenient žiadal, aby náhrada trov konania nebola priznaná ani jednej zo strán. Žalobca zároveň uvádza, že si neuplatňoval náhradu trov právneho zastúpenia, žiadal len priznať náhradu preddavku, ktorý zložil na účely znaleckého dokazovania a predstavuje sumu 867,20 eur. K aplikácii ustanovenia § 257 CSP dochádza aj z aspektov sociálnych. Žalobca žiadal o určenie sumy trvalých následkov, ktoré mu vznikli protiprávnym konaním žalovaného a žalobca s následkami konania žalovaného bude žiť do konca života. Zároveň poukázal na to, že žalobca doručil na súd žalobu, ktorú si sám vlastnoručne, vo svojom ťažkom zdravotnom stave napísal a svojho právneho zástupcu kontaktoval až po tom, čo bol zo strany súdu vyzvaný na doplnenie svojho podania a nevedel, ako ďalej vo veci sám postupovať. Žalobca mal záujem uzatvoriť zmier so žalovaným, čo vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania, ktoré sa vo veci konalo dňa 12.12.2025. Zmier však nebolo možné uzavrieť, nakoľko na uvedenom pojednávaní nebol prítomný žalovaný a ani jeho právny zástupca. Žalobca žalobu neval späť z dôvodu, že počas konania intervenient na strane žalovaného vyplatil žalobcovi poistné plnenie titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a obával sa, aby sa bez právoplatného rozhodnutia súdu nejednalo o plnenie bez právneho dôvodu zo strany intervenienta. V zadováženom znaleckom posudku znalec konštatoval, že u žalobcu je prítomná vážna a trvalá psychická porucha, ktorá vznikla žalobcovi v priamej súvislosti s nehodou zo dňa 17.07.2021. Má za to, že v napadnutom rozhodnutí, v ktorom súd vo výroku II. žalobu zamietol, mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania rozhodovať v súlade ust. § 257 CSP a súd prvej inštancie mal vzhľadom na dôvody osobitného zreteľa na strane žalobcu. Žalobcovi v súvislosti s úrazom zo dňa 17.07.2021 bola určená diagnóza, a to F02.8 púrazová demencia, hraničné až ťažkého stupňa, v rámci ktorej je prítomná aj organická afektívna symptomatika a organická zmena osobnosti. Žalobcovi bol priznaný plný invalidný dôchodok, ktorý dostatočne nepokrýva jeho životné náklady a najmä jeho výdavky spojené s nákladmi po úraze. Žalobca je dlhodobo odkázaný na lieky, ktoré mu pomáhajú zlepšovať jeho fyzický aj psychický stav. Žalobca má silné depresie, trpí dlhotrvajúcimi silnými bolesťami hlavy, podstatne sa mu zhoršil zrak, trpí nespavosťou, poznateľné sa mu zhoršila pamäť a máva nekontrolovateľné záchvaty zlosti. Žalobcova schopnosť fungovať v spoločnosti je výrazne narušená pre následky úrazu a je výrazne limitovaný v bežnom živote. Na základe vyššie uvedeného priznania nároku na náhradu trov konania žalovanému a intervenientovi predstavuje prílišnú tvrdosť voči žalobcovi. Vzhľadom na doposiaľ uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil v rozsahu výroku II a III. a určil, že súd priznáva žalobcovi nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý zanikol plnením intervenienta a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu náhrady žalobcom uhradených preddavkov na trovy znaleckého dokazovania v sume 867,20 eur, alebo rozhodol tak, že prizná žalobcovi nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý zanikol plnením intervenienta a stranám nárok na náhradu trov konania neprizná, alebo rozsudok okresného súdu zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že je toho názoru, že žaloba nemusela byť vôbec na súd podaná, ak by si žalobca uplatnil svoj nárok priamo u poisťovateľa a svoj nárok by dostatočne preukázal. Žalobca sám uvádza, že nebolo sporné že motorové vozidlo, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, bolo poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj ako „zákon o povinnom zmluvnom poistení“), u intervenienta na strane žalovaného. Napokon predtým, ako si uplatnil nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia na súde, bolo mu zo strany intervenienta uhradené bolestné. Žalobca teda dobre vedel, na koho sa má v danom prípade so svojim nárokom obrátiť. Nakoľko žalobca svoj nárok poisťovateľovi nielenže nepreukázal, on si ho pred súdnym konaním voči poisťovateľovi ani neuplatnil, je zrejmé, že poisťovateľ sa nemal skôr ako zo žaloby o tomto nároku poškodeného – t. j.

žalobcu dozvedieť. Intervenient na strane žalovaného od začiatku sporu poukazoval na skutočnosť, že je nevyhnutné, aby bol nárok žalobcu vecne preukázaný a dožadoval sa znaleckého posudku, ktorý bol napokon podkladom na plnenie zo strany intervenienta. K podaniu žaloby žalobca nemusel vôbec pristúpiť v prípade, ak by svoj nárok preukázal poisťovateľovi priamo, čo však žalobca neurobil. Z uvedeného dôvodu intervenient na strane žalovaného plnil v prvej možnej príležitosti, keď mal nárok poškodeného preukázaný. Žaloba by bola podaná dôvodne v prípade, ak by žalobca svoj nárok voči poisťovateľovi uplatnil a preukázal pred podaním žaloby a poisťovateľ by na základe uplatneného a preukázaného nároku neplnil. Žalobca vo svojom odvolaní tvrdí, že napriek jeho úsiliu sa mu mimo súdneho konania nepodarilo posudok zabezpečiť a že túto skutočnosť v konaní preukázal. Žalovaný je toho názoru, že žalobca túto skutočnosť jednak nepreukázal a jednak predkladal jednoducho len lekárske správy a nie znalecký posudok od súdneho znalca. Áno, súd v konaní znalca zabezpečil, ale žalobca si mohol a mal zabezpečiť súkromný znalecký posudok a súdnemu konaniu by sa vyhol. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu, že bez podania žaloby by sa žalobca svojho nároku fakticky nedomohol. Pokiaľ ide o argument žalobcu, spočívajúci v nedostatočnosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia, odvolanie neobsahuje žiadne konkrétne argumenty, len všeobecné tvrdenia o arbitrárnosti. Žalobca neuvádza, v čom konkrétne má byť rozsudok arbitrárny a nepresvedčivý. Neuvádza konkrétne, aké odôvodnenie v rozsudku absentuje, resp. myšlienkové pochody, ktoré by mali uviesť, čo konkrétne v tomto ohľade rozsudku a jeho odôvodneniu vytyka, alebo čo mu v ňom chýba. Uvádza len všeobecné odkazy na rozhodnutia Ústavného súdu SR a na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Takúto argumentáciu žalovaný považuje za čisto účelovú. Pokiaľ ide o legitímne očakávanie, žalovaný musí konštatovať, že práve opak toho, čo uvádza žalobca v odvolaní, je pravdou. Argument legitímneho očakávania žalobcu, že súd vyhovie jeho žalobe, by bolo možné použiť v tom prípade, ak by intervenient na strane žalovaného neplnil nárok poškodeného pri prvej možnej príležitosti, keď mu bol nárok poškodeného predložený a náležite preukázaný. V prípade, ak by nebol vedený súdny spor, nevznikli by ani trovy konania, ako žalobcovi ani žalovanému, preto je naopak legitímne možné očakávať zo strany žalovaného, že ak by žalobca postupoval tak, ako je to logické a zákonné, žiadny súdny spor nemusel vzniknúť a žalovaný dokonca nemusel byť ani účastný tohto procesu. Preto žalovanému, ako aj intervenientovi právom patrí nárok na náhradu trov konania. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Intervenient na strane žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu považuje za zákonný a vecne správny. V odôvodnení súd jasne a zrozumiteľne uviedol, na základe akých úvah postupoval pri rozhodovaní jednak o uplatnenom nároku a jednak o nároku na náhradu trov konania sporových strán a svoj postup riadne zdôvodnil. Žalobca v podanom odvolaní uvádza, že „skutočnosť, že poisťovňa po doručení znaleckého posudku plnila, dokazuje, že žaloba bola podaná dôvodne“. Uvedené považuje za nesprávnu a zavádzajúcu interpretáciu. Možno konštatovať, že znalecký posudok preukázal, že nárok žalobcu na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia je dôvodný. Nemožno to ale stotožňovať aj s dôvodnosťou podanej žaloby. Ako už v konaní od samého začiatku uvádzal z § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej ako „zákon“) vyplýva, že poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví. Zákon rozlišuje medzi pojmami uplatnené a preukázané nároky, a preto z logického výkladu vyplýva, že nárok na náhradu škody si poškodený musí v prvom rade uplatniť a následne aj riadne preukázať. Zo strany žalobcu pritom pred podaním žaloby nedošlo k žiadnemu uplatneniu nároku voči intervenientovi ani žalovanému. Prvým uplatnením nároku bolo až doručenie žaloby, pričom až dodatočne v priebehu konania bol doložený lekárske posudok, v ktorom bolo žalobcovi SSU ohodnotené položkou 255. Zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia pri pol. 255 výslovne uvádza, že táto položka musí byť overená príslušným psychiatrickým pracoviskom. Žalobca teda predložil lekárske posudok, ktorý nespĺňal zákonné náležitosti, a preto svoj nárok nepreukázal v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. a) zákona. Žalobca (navyše právne zastúpený) nemohol očakávať, že na základe posudku nespĺňajúceho zákonné predpoklady, by došlo k dobrovoľnej úhrade, či už zo strany žalovaného alebo poisťovne. Preto nie je dôvodné ani tvrdenie žalobcu, že by sa oprávnené domáhal súdnej ochrany svojho subjektívneho práva. O oprávnenú ochranu by išlo, ak by žalovaný alebo intervenient odmietli uplatnený a preukázaný nárok vysporiadať. K tomu ale v tomto prípade nedošlo a žaloba bola podaná predčasne. Navyše žalobca predložil v konaní posudok nevypracovaný v súlade so zákonom č. 437/2004 Z. z.. Tieto skutočnosti nemožno pripisovať na vrub žalovanému ani intervenientovi. Pokiaľ ide o výhrady žalobcu, že rozhodnutie súdu nie je riadne odôvodnené,

s týmito takisto nesúhlasí. Odôvodnenie rozsudku nemusí byť povinne rozsiahlo rozpísané na niekoľkých stranách. Podstatnou je formulácia záverov súdu, a to, aby z odôvodnenia vyplývali skutočnosti, na základe ktorých súd rozhodol. Uvedené je v napadnutom rozsudku splnené. Súd rozhodoval o viacerých čiastkových nárokoch. Nárok na náhradu škody titulom nákladov na liečenia a nákladov na pohonné hmoty žalobca zoberal bez uvedenia dôvodu späť, s čím žalovaná strana súhlasila. Uvedenú skutočnosť súd konštatoval a dostatočne sa s ňou z procesného hľadiska vysporiadal. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti uplatneného SSU, súd konštatoval, že žalobu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že nárok žalobcu zanikol splnením. Uvedený postup súdu je absolútne správny a súd ho dostatočne odôvodnil. Na tomto mieste je preto potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie rozsudku nemá byť sumarizáciou celého obsahu súdneho spisu alebo všetkých písomných podaní sporových strán. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru ESLP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je nutné uviesť, že konajúci súd sa musel procesne vysporiadať so situáciou, kedy žalobca potvrdil, že došlo k úhrade žalovanej sumy (a teda k zániku nároku splnením) a zároveň naďalej trval na podanej žalobe. V odôvodnení súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo žalobu zamietol. Vzhľadom na vzniknutú situáciu, súd nemal inú procesnú možnosť, ako žalobu zamietnuť. Nie je jasné, na základe čoho sa žalobca domnieva, že bolo z jeho strany legitímne očakávať, že súd žalobe vyhovie. Vzhľadom k tomu, že žalobou uplatnený nárok zanikol splnením, žalobca práve naopak nemohol očakávať, že súd jeho žalobe vyhovie. Súd nemôže priznať nárok, ktorý v čase rozhodnutia súdu neexistuje. V zmysle § 217 ods. 1 CSP je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Intervenient na strane žalovaného (a domnieva sa, že aj súd) očakával, že na pojednávaní dňa 12.12.2025 zo strany žalobcu dôjde k späťvzatiu žaloby z dôvodu uhradenia žalovanej sumy. Súd sa bežne stretáva so situáciou, že v priebehu konania dôjde k úhrade (časti alebo celej) žalovanej sumy a žalobca z tohto dôvodu vezme žalobu späť. Preto na pojednávaní dňa 12.12.2025 navrhol rozhodnúť o trovách podľa § 257 CSP, nakoľko sú podľa jeho názoru dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalovaného a intervenienta. Ak by žalobca vzal žalobu späť z dôvodu zaplatenia žalovanej sumy a súd by konanie zastavil, z procesného hľadiska by zaviniel zastavenie konania, čím by žalobca bol v konaní úspešnou stranou, ktorej by prináležala náhrada trov konania. Vzhľadom na situáciu je však toho názoru, že v danom prípade zaviniel zastavenie konania práve žalobca, ktorý si nárok neuplatnil mimosúdne a až do predloženia znaleckého posudku nárok ani dostatočne nepreukázal. Žalobca si uplatnil v súdnom konaní nárok na náhradu za SSU, čo je nárok právom aprobevaný, avšak tým, že si v mimosúdnom konaní tento nárok neuplatnil aj priamo u intervenienta, resp. žalovaného, nedal mu možnosť dobrovoľného splnenia. Tu zdôrazňuje, že už predtým poisťovňa (intervenient) vyplatila žalobcovi škodu titulom bolestného (v r. 2022), t. j. samotnému žalobcovi bolo zrejmé, že nároky si môže uplatniť priamo voči poisťovni. Ani žalovaný ani intervenient nedali svojim konaním, resp. nekonaním žiadny dôvod na to, aby žalobca svoj nárok uplatňoval súdne. Samozrejme, takéto konanie žalobcu je zákonom dovolené, avšak v prípade dobrovoľného plnenia zo strany žalovaného, všeobecné súdy musia posudzovať aj tieto okolnosti prípadu a zvážiť, či je vhodné, aby žalovaný niesol následok aj v podobe trov konania. Uvedené v žiadnom prípade nepredstavuje zásah do procesných práv žalobcu a je akceptované aj v rozhodovacej praxi súdov (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 8Co/87/2025 zo dňa 29.01.2026, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/57/2021 a Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/5/2023). Keďže plnil na základe doručeného posudku (ktorým žalobca svoj nárok prvýkrát riadne uplatnil a preukázal), nemohol sa domnievať, že bez právoplatného priznania nároku súdom by došlo k plneniu bez právneho dôvodu. Právnym dôvodom plnenia zo strany poisťovne bol lekársky posudok (vo forme znaleckého posudku), ako to predpokladá zákon č. 437/2004 Z. z.. Skutočnosť, že plnenie poskytuje na základe posudku, uviedol v písomnom oznámení zo dňa 26.11.2025, ktorým právnej zástupkyňi žalobcu výplatu poistného plnenia oznámil. Skutočnosť, či si žalobca uplatnil v konaní náhradu trov právneho zastúpenia alebo náhradu trov konania titulom zaplateného preddavku na znalecké dokazovanie, nie je v tomto smere relevantná. Náhradu trov konania si uplatnil, avšak keďže nebol v konaní úspešnou stranou, súd mu ich náhradu nemohol priznať. V tejto súvislosti opätovne uvádza, že žalobca dal návrh na vypracovanie znaleckého posudku nie v dôsledku správania sa žalovaného alebo intervenienta. Nie je zrejmé, prečo ošetrojúca lekárka nevydala žalobcovi posudok o SSU, avšak uvedená skutočnosť nemôže ísť v žiadnom prípade na ťarchu žalovanej strany. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že by svoj nárok žalobca musel preukázať znaleckým posudkom. Uvedené nikdy ani netvrdil. Avšak bolo potrebné predložiť lekársky posudok spĺňajúci zákonné náležitosti. Preto sa domnieva, že ani preddavok na znalecké dokazovanie nebol účelne a nevyhnutne vynaloženými trovami, keďže na riadne uplatnenie nároku, sa znalecký posudok nevyžadoval. Pokiaľ ide o súdom priznanú náhradu trov konania žalovanému a intervenientovi, je toho názoru, že vzhľadom na výsledok konania, súd nemal inú možnosť, ako priznať náhradu trov konania procesne úspešnej strane. To, že žalobca (právne zastúpený advokátom) nežiadal aplikáciu ustanovenia

§ 257 CSP, nemôže ísť na ťarchu žalovanej strany. Skutočnosti, ktoré uvádza v podanom odvolaní, odôvodňujúce postup podľa § 257 CSP, na jeho strane pred súdom nikdy neuvádzal, a z tohto dôvodu ich považuje za novosti v odvolacom konaní, pričom nie je splnená ani jedna podmienka ich použitia podľa § 366 CSP, preto by súd na ne nemal v odvolacom konaní prihliadať. Žiadnym postupom súdu, či už v priebehu konania alebo pri rozhodnutí, nedošlo k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu a na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia považuje vzhľadom na vzniknutú procesnú situáciu za vecne správne a dostatočne argumentačne spracované. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu intervenienta na strane žalovaného k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vyjadrením intervenienta na strane žalovaného zo dňa 13.02.2026, pričom žalovaný môže len konštatovať, že vyjadrenie intervenienta plne koreluje so skôr predloženým vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu.

Opakovane teda uvádza, že rovnako z vyjadrení intervenienta vyplýva zhodný názor, ako z vyjadrenia žalovaného, a to, že: žaloba bola podaná predčasne; intervenient, teda poisťovňa plnila žalobcovi na prvú kvalifikovanú výzvu (za ktorú možno považovať až doručenie znaleckého posudku v súdnom konaní); žalobca sa pred začatím konania ani len nepokúsil o to, že by žalovaného alebo priamo intervenienta vyzval na dobrovoľné splnenie žalobcovho nároku, a to aj napriek tomu, že nárok žalobcu, ktorý vznikol titulom bolestného, mu intervenient uhradil ihneď, ako ho mal za preukázaný. Žalovaný je toho názoru, že žaloba nemusela byť vôbec na súd podaná, ak by si žalobca uplatnil svoj nárok priamo u poisťovateľa a svoj nárok by dostatočne preukázal. Žalovaný sa preto plne stotožňuje so všetkými vyjadreniami intervenienta a v tomto ohľade považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil v celom rozsahu a priznal žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného a intervenienta uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného a intervenienta na strane žalovaného, a tieto v celom rozsahu rozporuje, pričom ich považuje za nedôvodné a v celom rozsahu sa pridrižiava argumentácie obsiahnutej v podanom odvolaní. Zotrváva na odvolacích dôvodoch tak, ako ich podrobne zdôvodnil v podanom odvolaní. Podľa názoru žalobcu, pri vyjadrení intervenienta sa jedná o protichodné tvrdenia, kedy na jednej strane intervenient na strane žalovaného pripúšťa, že sa žalobcovi aj napriek vynaloženej snahe nepodarilo zabezpečiť lekársky posudok, na druhej strane intervenient tvrdí, že bez lekárskeho posudku nebolo možné poskytnúť žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ale zároveň zastáva názor, že preddavok na znalecké dokazovanie nemožno považovať za nevyhnutne a účelne vynaložené trovy. Žalovaný vo svojom vyjadrení obdobne toto tvrdil. Žalobca inak, ako súdom stanoveným znalcom, posudok zabezpečiť nevedel, nakoľko sa mu lekársky posudok na základe vlastnej iniciatívy zabezpečiť nepodarilo, teda by sa svojho nároku bez súdneho znalca ani nikdy nedomohol. Na základe uvedeného sa dá zabezpečenie znaleckého posudku považovať za fakticky nevyhnutne a účelne vynaložené trovy. Zároveň žalobca v konaní preukazoval svoj ťažký zdravotný stav, napr. doložením Lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaného všeobecným lekárom, odborných posudkoch o invalidite žalobcu alebo vyjadrenie ošetrojúcej lekárky žalobcu - psychiatricky K. L. M.. Žalovaný opomína ťažký zdravotný stav žalobcu, žalobca vlastnoručne napísal žalobu podával na súd sám bez právneho zástupcu. Zdravotný stav žalobcu je veľmi vážny, o čom svedčí aj znalecký posudok, v ktorom znalec z odboru psychiatrie, aj z dôvodu negatívnej prognózy do budúcnosti, žalobcovi stanovil položku č. 253, a to v maximálnej hodnote 1560 bodov, čo zodpovedá ťažkému priebehu poruchy. Súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o priznaní 100 % trov konania žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného aj z toho dôvodu, že minimálne do momentu plnenia intervenientom, bola žaloba dôvodná, keďže uplatnený nárok existoval a zo strany žalovaného nebol dobrovoľne splnený. Žalobca sa preto oprávnene domáhal jeho splnenia súdnou cestou a podanie žaloby bolo v danom čase objektívne odôvodnené. K plneniu uplatneného nároku došlo až následne, a to splnením povinnosti intervenientom. Týmto momentom teoreticky mohol odpadnúť predmet sporu, resp. dôvodnosť žaloby do budúcnosti. Z procesného hľadiska teda mohla nastať situácia, keď pôvodne dôvodne podaná žaloba stratila opodstatnenie v dôsledku dodatočného splnenia povinnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania bolo preto minimálne potrebné vychádzať z procesného zavinenia na zamietnutí žaloby (resp. na odpadnutí predmetu sporu). Keďže žalovaný (resp. intervenient na jeho strane) splnil povinnosť až po začatí konania, zastavenie konania bolo vyvolané jeho následným plnením, nie nedôvodnosťou pôvodne podanej žaloby. Z uvedeného dôvodu nemožno žalobcovi pričítať zodpovednosť za vznik trov konania

minimálne do momentu splnenia povinnosti, preto prípadné priznanie trov žalovanému prichádza do úvahy najskôr za úkony právnej služby, ktoré boli vykonané od okamihu, keď došlo k úhrade dlžnej sumy. Námieta intervenienta na strane žalovaného, že návrh na aplikáciu § 257 CSP v odvolacom konaní predstavuje neprípustnú novotu, je irelevantná. Ustanovenie § 366 CSP zakazuje vnášať do konania nové skutkové tvrdenia a dôkazy vo veci samej (v merite sporu). Návrh na aplikáciu moderačného práva súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania je však právnou argumentáciou smerujúcou k správne a spravodlivému uplatneniu procesných predpisov. Dokonca sám intervenient v konaní pred súdom prvej inštancie žiadal o aplikáciu § 257 CSP, čím potvrdil, že v danom spore existujú špecifické okolnosti vyžadujúce si osobitný prístup pri rozhodovaní o trovách. Ak z priebehu konania objektívne vyplývajú dôvody hodné osobitného zreteľa, je povinnosťou súdu ich zohľadniť pri spravodlivom rozhodovaní o trovách bez ohľadu na to, či sa ich strana výslovne dovolávala. Právna argumentácia žalobcu v odvolaní teda nie je novotou, ale poukázaním na nesprávne právne posúdenie procesnej situácie súdom prvej inštancie. Žalobca zastáva názor, že vo veci sú splnené podmienky pre aplikáciu moderačného práva súdu podľa § 257 CSP, a to zo sociálnych a osobných pomerov žalobcu. Žalobca je poberateľom invalidného dôchodku, pričom jeho nepriaznivý zdravotný stav je v priamej príčinnej súvislosti s nehodou, ktorú zapríčinil žalovaný. Žalobca už aj tak obmedzený mesačný príjem vynakladá na liečbu a lieky. Práve na ochranu osôb v takto nepriaznivej sociálnej situácii slúži inštitút moderačného práva súdu, obzvlášť, keď žaloba bola dôvodná, nakoľko intervenient plnil až na základe znaleckého posudku, ktorý žalobca inak, ako súdnou cestou, aj napriek vynaloženej snahe, zabezpečiť nevedel. Žalobca od počiatku konania pristupoval k uplatňovaniu nároku na náhradu trov konania zdržanlivo, o čom svedčí aj skutočnosť, že si neuplatňoval 100 % náhradu trov, ale žiadal len náhradu nevyhnutne vynaložených nákladov na znalecký posudok. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejme, že mechanické priznanie 100 % náhrady trov konania žalovanému a intervenientovi nezodpovedá požiadavke spravodlivého usporiadania vzťahov. Žalobca preto zastáva názor, že vzhľadom na jeho sociálne pomery, ťažký zdravotný stav (ktorý žalobca opísal v podanom odvolaní) s negatívnou prognózou do budúcnosti a okolnosti, za ktorých došlo k plneniu nároku, súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, keď žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal náhradu trov konania. Zároveň žalobca poukazuje na to, že všetky vyššie uvedené dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP sú relevantné aj vo vzťahu k trovám tohto odvolacieho konania. V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu vo veci samej, subsidiárne navrhoval, aby súd aj pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval moderačné právo podľa § 257 CSP a náhradu trov odvolacieho konania protistrane nepriznal. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca na podanom odvolaní trvá a uplatňuje právo na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že vo svojom vyjadrení zo dňa 06.03.2026 uviedol dôvody, pre ktoré považuje argumentáciu žalovaného, ako aj intervenienta na strane žalovaného, za neopodstatnenú. Žalobca zastáva názor, že v doterajšom konaní dostatočným spôsobom preukázal dôvodnosť svojho nároku. Zdôrazňuje, že podanie žaloby bolo nevyhnutným prostriedkom ochrany práv žalobcu, nakoľko sa svojho nároku nevedel domôcť mimosúdnou cestou. Napriek vynaloženému úsiliu mu bolo odmietnuté vydanie lekárskeho posudku ošetrojúcou lekárkou, čo mu znemožnilo uplatniť si právo iným spôsobom. V tejto súvislosti opätovne poukazuje na nepriaznivý zdravotný stav žalobcu, ktorý aj napriek svojim obmedzeniam podal vlastnoručne napísanú žalobu. Žalobca sa v celom rozsahu pridržiava svojich doterajších vyjadrení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca na podanom odvolaní v celom rozsahu trvá a uplatňuje si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Intervenient na strane žalovaného v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu, že by tvrdenia obsiahnuté v jeho vyjadrení boli protichodné. V zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v platnom znení, sa náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytuje na základe lekárskeho posudku. Na uplatnenie nároku je teda potrebné, aby poškodený predložil lekársky posudok. Jeho výhrada smerom k neúčelnosti trov znaleckého dokazovania smerovala k tomu, že na uplatnenie nároku sa nevyžaduje posudok vo forme znaleckého posudku. Náhrada za SSU sa v zmysle zákona poskytuje na základe lekárskeho posudku, ktorého obsahové aj formálne náležitosti sú priamo v zákone č. 437/2004 Z. z. upravené. Opätovne zdôrazňuje, že nie je chybou žalovaného ani intervenienta, že mu jeho lekár takýto posudok nevystavil. Je teda zrejme, že ani žalovaný ani intervenient nezapríčinili, že svoj nárok žalobca preukazoval vo forme znaleckého posudku. Žalobca ďalej v podanom vyjadrení namieta tvrdenie, že „...mu bolo zo strany intervenienta uhradené bolestné a žalobca vedel, na koho

sa má v danom prípade so svojim nárokom obrátiť." Týmto tvrdením nijako nezľahčuje zdravotný stav žalobcu a akceptuje, že jeho zdravotný stav je vážny. Na druhej strane je však potrebné zdôrazniť, že psychický zdravotný stav žalobcu nie je až taký vážny, že by vyžadoval pri úkonoch asistenciu tretej osoby, pokiaľ je mu známe, nie je obmedzený v spôsobilosti na právne úkony. Taktiež na pojednávanie dňa 12.12.2025 sa dostavil „iba“ v sprievode právnej zástupkyne a po skončení pojednávania odchádzal pred budovu súdu sám.

Jeho zdravotný stav teda nemôže byť dôvodom toho, že si nárok pred podaním žaloby u intervenienta, resp. žalovaného neuplatnil. V ostatnom zotrúva na jeho vyjadrení zo dňa 16.02.2026, ako aj na všetkých predchádzajúcich vyjadreniach (či už písomných alebo ústnych na pojednávaniach) a je toho názoru, že rozsudok okresného súdu je v celom rozsahu vecne správny a zo strany konajúceho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu netrpí žiadnou vadou, ktorú mu žalobca vo svojom odvolaní vytýka. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

15. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu intervenienta uviedol, že si nárok u žalovaného opakovane ústne uplatnil, žalovaný však na žalobcove požiadavky reagoval výsmešne a odmietol dobrovoľne plniť. Je však zarážajúce, akým spôsobom sa intervenient vyjadril k ťažkému zdravotnému stavu žalobcu a že bagatelizuje jeho zdravotný stav, obzvlášť, keď žalobcovi znalec z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatria za položku č. 253 (vážne mozgové alebo duševné poruchy po ťažkom poranení hlavy) priradil maximálnu hodnotu 1560 bodov, čo zodpovedá ťažkému priebehu poruchy, navyše s negatívnou prognózou do budúcnosti. Argumentácia intervenienta, že nenesie zodpovednosť za nevydanie lekárskeho posudku ošetroujúcim lekárom, je pre posúdenie nároku na náhradu trov konania irelevantná. Žalobca nikdy netvrdil, že tento stav zapríčinil žalovaný alebo intervenient. Zdôrazňuje však, že nevydanie posudku nebolo zavinené ani na strane žalobcu, ktorý vynaložil maximálne úsilie na jeho zabezpečenie. Za situácie, kedy ošetrojúci lekár odmietol vydať posudok, sa následné znalecké dokazovanie stalo jediným legitímnym spôsobom, ako nárok vyčísliť a uplatniť. Bolo by v hrubom rozpore s dobrými mravmi, aby dôsledky tejto objektívnej prekážky znášal výlučne žalobca, a to najmä v kontexte následného uznania a vyplatenia nároku žalobcovi. Vzhľadom na vyššie uvedené sa žalobca pridrižiava všetkých svojich doterajších vyjadrení, na podanom odvolaní trvá a uplatňuje si právo na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám v zmysle ustanovenia § 220 CSP. Námietky žalobcu uvedené v podanom odvolaní nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

19. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd uvádza, že pod obsahom podstaty a práva na spravodlivý proces je potrebné vnímať možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonom zodpovedajúce konanie súdu a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod pojmom "procesný postup" sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci / to ako súd viedol spor/ znemožňujúca strane sporu realizáciou jej procesných oprávnení a mariaca

možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhovaných dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktoré /porušenie/ tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom odmietnutia spravodlivosti. Odvolací súd konštatuje, že z námietky žalobcu tak, ako uvádzal v odvolaní, nebolo možné konštatovať naplnenie tohto odvolacieho dôvodu. Vychádzal pritom odvolací súd zo samotného znenia a obsahu podaného odvolania žalobcom.

20. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu /prvostupňového, ale aj odvolacieho/, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces /obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 209/04/. Aj Európsky súd pre ľudské práva /ďalej len "ESLP"/ vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument /Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higiús c. Francúzsko z 19. februára 1998/, pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 345/2012 zo dňa 26.11.2012. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril ku skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie /obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 119/03/. Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania / rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/07/. To, že sa žalobca ako odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania /sporovej strany/, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov /rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 252/04/.

21. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne dospel k záveru, a čo nebolo medzi stranami ani sporné, že boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobcu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. protiprávny úkon žalovaného, vznik škody na zdraví žalobcu, príčinná súvislosť a zavinenie vo forme nedbanlivosti. Tiež nebolo sporné, že v čase vzniku

škody bolo motorové vozidlo, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, povinne zmluvne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u intervenienta na strane žalovaného, ktorému z poistnej zmluvy vznikla povinnosť poskytnúť za poisteného poistné plnenie poškodenému - žalobcovi. Po podaní znaleckého posudku súdom prvej inštancie ustanoveným znalcom z príslušného znaleckého odboru a odvetvia, žalovaný výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia nerozporoval, ktorú si žalobca uplatnil v sume 29.458,- eur. Ako ďalej vyplýva z obsahu spisu, podľa zhodných vyjadrení intervenienta na strane žalovaného a žalobcu, intervenient po podaní uvedeného znaleckého posudku poskytol žalobcovi poistné plnenie titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur. Súd prvej inštancie správne z týchto zhodných tvrdení vychádzal a správne skutkový stav ustálil tak, že intervenient na strane žalovaného žalobcovi počas konania vyplatil poistné plnenie - náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur. Napriek tomu žalobca trval na podanej žalobe proti žalovanému o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 29.458,- eur. Keďže intervenient počas konania vyplatil žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške uplatnenej žalobcom, nebolo možné vyhovieť žalobe a zaviazat' žalovaného na zaplatenie náhrady škody v sume 29.458,- eur, nakoľko nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody zanikol jeho splnením, a to zaplatením poistného plnenia zo strany intervenienta na strane žalovaného titulom povinného zmluvného poistenia podľa § 4 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 veta prvá zákona č. 381/2001 Z. z.. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa teda súd prvej inštancie v prejednávanej veci musel procesne vysporiadať so situáciou, kedy žalobca potvrdil, že došlo k úhrade žalovanej sumy (a teda k zániku nároku splnením) a zároveň naďalej trval na podanej žalobe, pričom v odôvodnení súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo žalobu zamietol. Vzhľadom na vzniknutú situáciu súd prvej inštancie nemal inú procesnú možnosť, ako žalobu zamietnuť, a preto nie je odvolaciu súdu zrejmé, na základe čoho sa žalobca domnieva, že bolo z jeho strany legitímne očakávať, že súd žalobe vyhovie. Vzhľadom k tomu, že žalobou uplatnený nárok zanikol splnením, žalobca práve naopak nemohol očakávať, že súd jeho žalobe vyhovie, nakoľko súd nemôže priznať nárok, ktorý v čase rozhodnutia súdu neexistuje. Preto súd prvej inštancie správne žalobu v tejto časti o zaplatenie náhrady škody v sume 29.458,- eur zamietol ako nedôvodnú. Rozhodnutie súdu prvej inštancie pritom zodpovedá požiadavkám § 220 CSP. Námitky žalobcu, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

22. Rovnako správne súd prvej inštancie rozhodol aj o náhrade trov konania tak, že žalovaný a intervenient na strane žalovaného majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V prejednávanej veci bolo konanie zastavené v časti o zaplatenie náhrady škody v sume 209,45 eur z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom, pričom žalobca netvrdil, že dôvodom späťvzatia žaloby bola skutočnosť, že žalovaná strana, resp. intervenient žalobcovi zaplatili tento peňažný nárok, preto súd prvej inštancie mal správne za to, že žalobca procesne zodpovedá za zastavenie konania v tejto časti, ktorá zo žalobou uplatnenej sumy 29.667,45 eur (SSÚ v sume 29.458,- eur + náklady spojené s liečením v sume 209,45 eur) predstavuje 0,71 % a v tomto rozsahu vzniklo žalovanej strane právo na náhradu trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Žaloba bola zamietnutá vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 29.458,- eur, ktorá zo žalobou uplatnenej sumy 29.667,45 eur predstavuje 99,29 % a úspech žalovanej strany a jej právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Preto za použitia zásady úspechu a zásady zodpovednosti za zastavenie konania podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovanému a intervenientovi na jeho strane vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (99,29 % + 0,71%). Žalobca pred súdom prvej inštancie nežiadal aplikovať § 257 CSP vo vzťahu k jeho povinnosti zaplatiť náhradu trov konania protistrane a intervenientovi a neuvádzal dôvody hodné osobitného zreteľa na použitie tohto ustanovenia.

23. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

24. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

25. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. V sporových konaniach sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP). Podľa tejto zásady súd strane, ktorá mala v konaní úspech, prizná nárok na náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu v konaní, a to proti strane neúspešnej. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Úspech v konaní teda treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku.

27. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia. Pri rozhodovaní o trovách konania je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda na strane žalobcu, ale aj žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, alebo splnení toho, čoho sa domáhal, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

28. Povinnosť priznať náhradu (účelne) vynaložených trov konania v plnom rozsahu úspešnému účastníkovi platí za predpokladu, že súd nevyužije možnosť rozhodnúť v súlade s ustanovením § 257 CSP (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. októbra 2011, sp. zn. 7 Cdo/129/2011).

29. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP) a umožňuje výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Použitie tohto ustanovenia je odôvodnené tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán sporu. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci. Obyčajnú nesolventnosť strany bez ďalšieho, pritom nemožno považovať za dostatočný dôvod, k uplatneniu § 257 CSP. Pri posudzovaní výnimočnosti dôvodov hodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadnuť k pomerom oboch strán (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 4MCdo/4/2010).

30. Žalobca sa v podanom odvolaní domáhal aplikácie § 257 CSP z dôvodu jeho sociálnych, majetkových a zdravotných pomerov a tiež s poukazom na okolnosti, ktoré stranu viedli k uplatneniu nároku na súd.

31. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, v konaní neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu vyššie citovaného § 257 CSP, a to vzhľadom k neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko žalobca tak pred súdom prvej inštancie, ako ani v odvolaní nepreukázal, že jeho majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery odôvodňujú použitie vyššie uvedeného ustanovenia. Medzi základné procesné povinnosti strany sporového konania patrí označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Žalobca si svoju povinnosť v tomto smere nesplnil, a tak jeho tvrdenia o svojich pomeroch, ktorých preukázanie by predstavovalo možnosť aplikácie § 257 CSP, zostali v rovine nepreukázaných skutočností. V tejto súvislosti v podanom odvolaní poukázal na listiny založené v spise, a to lekárske posudky o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaný všeobecným lekárom, odborné posudky o invalidite žalobcu, vyjadrenie ošetrojúcej lekárky žalobcu - psychiatricky K. L. M.. V takto preukázaných skutočnostiach však odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť aplikácie § 257 CSP, nakoľko samotná skutočnosť, že žalobca je invalidný, bez preukázania výšky jeho príjmov a odôvodnených výdavkov, nepreukazuje existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Podľa odvolacieho súdu teda tieto nedostatočne preukázané okolnosti nezakladajú výnimočnosť okolností, pre ktoré by bolo možné úspešnej strane nepriznať nárok na náhradu trov konania v zmysle § 257 CSP. Čo sa týka okolností, ktoré žalobcu viedli k uplatneniu nároku na súd, ani túto okolnosť nepovažoval odvolací súd za preukazujúcu existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko z výsledkov vykonaného dokazovania podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie náhrady škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia nebol mimosúdne u žalovaného a intervenienta na strane žalovaného uplatnený a o existencii týchto nárokov sa žalovaný a intervenient dozvedeli až z podanej žaloby. Uvedeným postupom žalobcu bolo

znemožnené žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného dobrovoľné plnenie, keď žalovaný a intervenient pred podaním žaloby nemali vedomosť o nárokoch žalobcu, teda žaloba žalobcu bola tak podaná predčasne. Odvolací súd ešte dodáva, že žalobca je právne zastúpený, pričom jeho právny zástupca aj po tom, ako uplatnený nárok zanikol splnením, trval na podanej žalobe, aj keď práve naopak, nemohol očakávať, že súd jeho žalobe vyhovie, nakoľko súd nemôže priznať nárok, ktorý v čase rozhodnutia súdu neexistuje, a teda, ak by žalobca vzal žalobu späť z dôvodu zaplatenia žalovanej sumy v priebehu konania, súd by konanie zastavil, pričom z procesného hľadiska by zaviniel zastavenie konania žalovaný, čím by žalobca bol v konaní úspešnou stranou, ktorej by prináležala náhrada trov konania. Vzhľadom na vyššie uvedené, teda podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci, nemožno vyvodiť záver, že preukázané pomery žalobcu a okolnosti, ktoré žalobcu viedli k uplatneniu nároku na súd, a to ich posúdením jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, odôvodňujú potrebu, pre ktorú by mal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. zmeniť a rozhodnúť tak, že žalovaný a intervenient nemajú nárok na náhradu trov konania, resp. pre iný dôvod rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie teda zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavné nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 188/06).

33. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. ako vecne správny potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).